

Fàtima El Gdari, monitora: “Vull tornar a la societat tot el que m’ha donat l’esplai”

Dm, 4/05/2021 per Catalunya Religió

([Fundació Pere Tarrés](#)) Parlem amb Fàtima El Gdari, alumna de primer del grau d'Educació social a la Facultat d'Educació Social i Treball Social Pere Tarrés-URL. La vocació de la Fàtima va arribar després del seu pas per l'esplai L'Erol, de Mataró. Una experiència de vida que, malgrat uns inicis una mica accidentats, es va convertir en un amor profund pels valors del lleure i de l'Educació social.

Fàtima, explica'ns com vas arribar a l'esplai?

Vaig arribar a Catalunya amb cinc anys, amb els meus pares, que van immigrar per tenir un futur millor. Evidentment jo soc del Marroc, tal com diu el meu nom. No tinc germans, cosa que va afectar a la meva socialització. A tercer d'ESO, el meu tutor va dir als meus pares que tenia un dèficit de socialització i va proposar-los que m'apuntessin a l'esplai L'Erol, de Mataró. Em vaig posar súper nerviosa perquè en aquell moment era molt tímida i hi vaig anar el primer dissabte, però no vaig voler tornar. No coneixia la gent i ho passava molt malament. A l'esplai feien jocs i tot això a mi em xocava molt.

Per què et xocava?

A l'esplai, feien dinàmiques que al meu cap no entraven. Estava acostumada a un ensenyament més curricular, on el mestre explica, però a l'esplai els monitors es disfressen, et posen un vídeo... Tot plegat em xocava molt. Jo tenia 15 anys i em va costar molt adaptar-m'hi.

I què va canviar en tota aquesta dinàmica?

Quart d'ESO va ser com el tancament d'aquesta etapa. Ens van començar a ensenyar a ser monitors, a formar-nos una mica i allà vaig començar, mitjançant aquesta formació, a saber què vol dir l'esplai, a entendre la seva filosofia. Vaig

començar a entendre que l'esplai va una mica més enllà i que l'esplai també és educatiu, un espai on també t'ajuden i t'acompanyen. Va ser un canvi de xip.

Aquest va ser el teu punt d'inflexió.

Sí, a partir d'aquí, amb setze anys, em vaig enganxar molt a l'esplai. Es va crear un vincle. Entenia els objectius, entenia que els monitors no es disfressaven per disfressar-se, sinó que hi havia un objectiu darrere. Quan vaig fer els divuit anys, vaig decidir formar-me i ser monitora de lleure. A partir d'aquí vaig seguir creixent, creixent, fins que vaig ser referent d'un grup. Vaig haver de contactar amb les famílies i vaig pensar "què guai, no?". Vaig sentir que estava acompanyant sense jutjar, sinó més aviat ensenyant amb valors, acompanyant mitjançant la part emocional. I tot això per mi va ser molt enriquidor.

I aquí va ser quan va venir un altre punt d'inflexió.

Sí. M'agradava molt la Psicologia, el Treball social, l'Educació social... I em vaig dir: "Fàtima, tornem una mica enrere. A la teva vida, què t'hagués faltat? Un educador social". L'educació social hagués sigut clau. Si jo hagués trobat un educador que m'hagués acompanyat, que m'hagués ensenyat l'esplai quan jo tenia cinc anys i no a l'ESO, hagués sigut tot diferent. I aleshores vaig veure que tenia molt clara la meva professió. La meva vocació era l'Educació social.

Aquesta experiència de vida, doncs, va ser la que et va portar a estudiar Educació social a la Facultat Pere Tarrés.

Sí, totalment. Hi ha gent que tria ser educador social perquè potser li agrada, però no ha tingut una experiència de vida en què ha experimentat realment això. Jo crec que la part més captivadora d'una experiència és que tu ho has viscut com a persona receptora i com a persona que dona aquesta ajuda. És com una mica tornar l'enriquiment que a tu t'ha produït aquesta experiència i acompanyar altres infants o altres persones adolescents. Això era el que jo feia quan era monitora i això va fer que m'enganxés a l'esplai. Era com ajudar Fàtims petites. Sempre dic que l'Educació social és una carrera molt vocacional, que has de tenir molt clar que t'hi vols dedicar i t'ho has de creure. Has de creure en aquesta transformació de la societat.

L'esplai formarà sempre part de la teva vida?

Sí, es clar. Tot i que ara he hagut de deixar l'esplai perquè no el puc compatibilitzar amb la carrera, però sé que quan acabi la facultat hi tornaré. Vull fer un projecte que sigui més inclusiu perquè al meu esplai era l'única immigrant. Vull que hi hagi un treball més de diversitat i inclusió. Crec que, mitjançant l'esplai, molta gent es pot arribar a sentir molt acompanyada. Jo ho he viscut. Soc d'una altra cultura, una altra religió, i he adquirit uns coneixements alhora que he pogut enriquir als meus companys i companyes. Parlàvem del Ramadà i ells de tradicions com la Setmana santa.

I la teva família, que no tenia aquest referent de l'esplai, que no sabia què era, com ho va rebre?

Van decidir provar-ho. Al principi tenien les seves reticències perquè pensaven que anar a l'esplai els dissabtes era estudiar. Però no era res d'això. Van veure que gaudia, que socialitzava i aprenia moltes coses.

Fàtima, què vas aprendre anant de colònies, per exemple?

Aprens molt, a compartir, a conviure, a passar fred... No és el mateix estar a casa amb la calefacció, que estar de colònies. Hi ha molt procés d'aprenentatge, de reflexionar... I crec q l'esplai ha d'arribar a tothom. Crec que, en totes les institucions educatives, ha d'haver aquest espai, sobretot perquè hi hagi aquesta diversitat. En moltes cultures, com del Senegal o el Marroc, no coneixen l'esplai i és quelcom molt enriquidor. Crec que si hi hagués més diversitat, fins i tot disminuiria el racisme.

Clar és aquest poder integrador per tots. Molts problemes són només una qüestió d'entesa. No hi ha tantes coses que ens separin.

Jo sempre poso un exemple molt inclusiu. Quan anem a sopar, si una persona es demana un entrepà de fuet i jo un de tonyina, els dos estem contents, no? Tu tens el teu entrepà i jo el meu. No menjo fuet per integrar-me, ni tu tonyina perquè no t'agrada. I no passa res! Crec que tots som diversitat i que és qüestió d'entendre-ho i respectar-ho i l'esplai treballa aquesta part inclusiva. La treballa molt.

I com et veus tu quan acabis la carrera? Quin tipus d'educadora social series o vols ser?

A la que acabi la carrera, que tindrè 25 anys, havia pensat especialitzar-me en algun àmbit que com mediació intercultural. Vull arribar a acompanyar a familiars i infants. Em vull centrar en l'àmbit de infància i família, perquè penso que és molt important acompanyar tant a la família com als infants. Quan acompanyem a la família, l'infant sent que la seva família està acompanyada, l'infant se sent més segur en el procediment, i això és molt important. També potenciar molt tot el tema del lleure, perquè crec que s'ha de potenciar l'esplai, donar a les famílies aquesta opció d'acompanyament, d'orientació... Jo també soc immigrant, i em considero d'aquí també gràcies a l'esplai. Potser si als meus pares els hi haguessin explicat què era l'esplai, només arribar jo amb cinc anys, a dia d'avui seria una altra Fàtima.